

Lesz-e s ha lesz, mikor és hol lesz, — ezek azok az egyszerű kérdések, amelyekre az olvasó elsősorban szeretne feleletet kapni a második fronttal foglalkozó elmélkedések, találgatások és képzelődések zűrzavarában. Noshát ezekre az egyszerű kérdésekre valószínűleg azok sem tudnának felelni, akik a hadvezetés műhelytitkait jobban ismerik nálunk. Mégsem érdektelen talán a második fronttal kapcsolatban legalább néhány szempontot megvizsgálni.

Az angolok szempontjából

A második front egyet jelent az angol haderő nagy próbatételével. — aminek esetleges sikereit inkasszálni valóban a legnagyobb becsvégya lehet minden angol kormányának, kudarcra viszont a legsúlyosabb kockázat, amit a háború és a brit világbirodalom mai helyzetében, úgylátszik, egyetlen felelős angol államférfiú sem vállalhat anélkül, hogy ne csak saját népszerűségét, de esetleg hazájának sorsát tegye kockára. Mégis úgylátszik, mintha az angolok, legalábbis a nagyközönség, tehát nemcsak az úgynevezett „útea embere”, de politikusok, újságírók, diplomaták és más „befentesek” — igen élénken foglalkoznának a gondolattal. Hogy aztán a gondolatokkal mennyire haladnak párhuzamosan a cselekedetek, amelyeket, ha nem is magát az azonnali megvalósítást célozzák, de legalább a megvalósíthatóságnak a lehetőségét, persze senki sem tudja. Egyelőre csak a vita részleteit ismerjük, az érveket és ellenérveket, amelyek a második front körül kavarnak. A legismertebb és tagadhatatlanul a legideálisabb ellenérvek nagyjában a következőkben foglalhatók össze: Anglia nem teheti ki magát újabb katonai kudarnak, nemcsak megtépzott presztízse miatt, hanem azért sem, mert ha Hitlernek sikerül, ami pedig nagyon valószínű, meggyőztetni az angolok betörését Európába, akkor megteremtette a lélektani alapot a téli háború megpróbáltatásai nyomán támadó természetes elkeseredés ellenőlyözőására, ismét annyira felvilanyozza népét és európai szövetségeseit, hogy egyszeribe semmivé válnak a belső front összeomlására vonatkozó angol reménykedések — márpedig Angliának úgylátszik a háború mai stádiumában ezekre a reményekre nagyobb szükség van, mint az esetleges közel fogható, de természetesen igen drága sikerekre. Pláne, hogyha azok előtt, akik alaposan ismerik az ilyen vállalkozásnál számbajelölhető angol erők tényleges harci értékét, még más aggo-

dalmak is lebegnek, például a háborúnak olyan fordulata, amelyben a szigetország így, vagy amúgy, de közvetlen védekezésre szorul s a személyes önvédelemnek olyan feladatai elé állítja a sors, aminkkel szemben már egyszer Belgium és Hollandia partjain meg kellett birkóznia. E tekintetben Anglia is úgy van, mint sokszor a nagyon gazdag emberek, akik mindig a legkevesebbet akarják kockáztatni s végül is olyan helyzetbe kerülnek, amikor a problémákat már a legnagyobb anyagi áldozatokkal sem lehet megoldani, hanem a személyes lét minden erőforrásának latba vetését parancsolja a sors. S az ilyen parancsokkal szemben nem lehet dezertálni, sőt még habozni sem, azonnal és minden mellék-szempontra feláldozásával kell cselekedni. Érthető, hogyha az angolok úgy érzik, hogy ez a pillanat még nem érkezett el számunkra.

Természetesen igen hatásos érvek szólnak a második front megvalósítása vagy legalábbis megkísérlése mellett is. Ezek az érvek nagyjában a következők: Annak a hadviselési elvnek szellemében, amely eddig irányította az angolok és szövetségeseik katonai politikáját s amelyről minden azóta elhangzott bírálat, sőt cáfolat ellenére is legpontosabb képet Liddel Hart nevezetes könyvéből kaphat a kívülálló — a defenzív hadviselési politika csak akkor járhat sikerrel, ha adott pillanatban megfelelő hajlékonysággal és ütőerővel tud támadó irányba lendülni. Noshát, az angolok számára most elérkezett ez a pillanat, mert hiszen a további időnyerés attól függ, hogy az oroszok ellenállóképességét lehet-e még fokozni vagy pedig kénytelen lesz Anglia karbatett kézzel nézni, hogyan roppan össze legfájdalmasabb segítőtársa s ügyének győzelmi reményeinek és világhatalmi helyzetének, bár akaratlan, mégis hűségese támaszai az orosz hadsereg. Már pedig az időnyerés az egész angol háborús számvetésnek uralkodó irányelve, ez az, amire az ő nevezetes defenzív politikájuk felépült s aminek eddig elért egyetlen, bár negatív, mégis elvitathatatlan sikerüket — tudniillik azt, hogy a háborút a németek eddig nem tudták befejezni — köszönhetik. E fel-fogás szerint Angliának megéri néhány „Tommy csontját”, hogy a vörös hadsereg nem omlik össze a németek koncentrált csapásai alatt, hogy Németország még hatalmas feladatokkal lesz kénytelen esetleg egy év múlva is birkóznia keleten, miközben ők szervezkedhetnek vagy legalábbis doppingolhatják amerikai szövetségeseiket a szervezkedésre, a fokozott termelésre és katonáskodásra, sőt esetleg a döntő és igazi európai betörés kockázatának vállalására. Mindegy, hogy mibe kerül, hangoztatják erről az oldalról, meg kell tenni, mert ez a háború csak egyetlenegy módon nyerhető meg Anglia számára és pedig úgy, hogyha a németek kifulladásra, márpedig egyelőre a németek messze vannak a kifulladásától, sőt úgylátszik, hogy sokkal közelebb vannak a győzelemhez, mint Compiègne óta bármikor.

természetesen csak akadémikus értékük mindaddig, amíg a tényleges angol erőviszonyokkal és az angol kormány igazi szándékaival nem tudnak reálisan számotvetni. A katonai erőviszonyokról kár lenne elmélkedni, hiszen amit erről tudhatunk, olyan kevés, annyira majdnem minden támpont nélküli találgatás, hogy üres kávéházi konradkodás lenne foglalkozni, hogy milyen erőket, hányszor az angolok mozgósítani egy ilyen vállalkozáshoz. Egészen másként áll a dolog az angol kormány szándékaival kapcsolatban — itt a kombinációknak sokkal tágabb tere kínálkozik. Már amennyiben csak az irányelveket, a hagyományos angol politikai doktrínákat vesszük alapul, Annyi bizonyos, hogy azok, akik ma Anglia sorsát irányítják, ha kényszerhelyzetben barátkoznak is a bolsevik Oroszországgal, vagy legalábbis egy melomban örölnék vele, nem lelkesednek a bolsevizmusért, de magáért az orosz imperializmusért sem. Angliának végre is nem lehet érdeke, hogy olyan helyzetbe jusson a bolsevik hadsereg, hogy Európának, ha csak egy részét is, meghódítsa vagy olyan eszmékkel fertőzze meg, amelyek az angol gazdasági, társadalmi és politikai rendszerrel, sem békésen megférni, sem egyezkedni nem tudnak, de legkevésbé sikeresen együttműködni. Churchill antibolsevizmusa valószínűleg nem változott meg, ha akár, mennyire meg is változtak a körülmények, amelyek valamikor benne ezeket az érzéseket és gondolatokat felkeltették. Churchill végre is elég jól tudhatja, mit jelentene Európa, de az egész világ és elsősorban a brit világbirodalom számára egy olyan béke, amelyet közösen követelnek a bolsevistákkal. Hiszen Churchillnek és barátainak 1919-ben már Clemenceau, sőt Lloyd George is túlságosan forradalmi volt, — elképzelhető, hogy Sztalin polgáribb, toleránsabb és „konstruktívabb” lesz (legalább is az angol hatalmi elképzelések irányában), mint Clemenceau volt? Az angol perfidiából kitelik, hogy Londonban őszintén csak egyet szeretnének: megverve látni a hatalmas ellenfelet és mellette holtan vagy legalábbis haldokolva látni a kellemetlen szövetségest. Triumfálni a félelmes ellenfeleteme fölött és krokodilkönyveket hullatni a „hős szövetséges” sírján — valószínűleg erre a szerepre áhítoznak Londonban. Ismerjük el: ez politikának, ha sikerülhetne, igazán okos volna, — de ha nem sikerül, akkor aztán igazán a legostobább. (Ezért ismeri ki magát az ember olyan nehezen az angolokon, mert ők ugyanazzal a módszerrel követik el a legnagyobb butaságokat, amivel legfényesebb sikereiket aratják.)

Figyelem!

Kétség e len, hogy lakásban, raktárban pincében az **egerek és patkányok** mérhetetlen kárt okoznak.

Uj rendszerű gázzal teljesen kiirtjuk!

Felvilágosítás és előegyzés:

Tóta Pál főreg., egér- és patkányirtó vállalat
Budapest, Révay-utca 25. Telefon: 125-980 és 120-329

Egyszóval a legfőbb angol szempont ez: időt nyerni, mert csak így remélhető siker abban a kifulladás-tási kampányban, amivé ők a maguk számára a háborút szeretnék leegyszerűsíteni — s a kifulladás-tási kampány vonatkozik ellenségre és szövetségesre egyaránt. Ha tehát lesz második front, akkor azért lesz, hogy az angolok időt nyerjenek, — de ha nem lesz, akkor, legalábbis ők ezt hirdetik, ugyanezért nem lesz.

A németek szempontja

a második fronttal kapcsolatban sokkal egyszerűbb. Ők számolnak vele, felkészültek rá és várják az angolokat. Megmutatták erőiket és nyíltan beszélnek róla. Ez az egyetlen helyes politika, amit ebben az esetben követhetnek. Mert ha valóban megkísérlik az angolok ezt a vakmerő vállalkozást, mindenesetre addig is élet vették a meglepetéss lélektani hatásának, míg nem sikerül végleges és döntő katonai győzelmet aratniuk a partraszállt ellenséges csapatok fölött. Ha pedig elmarad, akkor Göbbelsnek gondja lesz rá, hogy alaposan megmagyarázza Európa népeinek: hogyan kell értékelni az angolok harcias fogadkozásait és egész háborús politikájukat. Az egyetlen szempont, ami a németeket a második fronttal kapcsolatban komolyan érdekelheti: hogy hol próbálkoznak meg vele az angolok? E tekintetben a következő eshetőségeket kell számbavenni: 1. Norvégia, ahol a partraszálló angol csapatok megkísérelhetik az északi front egyesítését a finnek hátában az oroszokkal és közelebb hozhatják Németországhoz és Európához a küzdőteret (márpedig köz tudomású, hogy a német hadvezetés közvetlen célja Oroszországban: olyan messzire tolni a bolsevizmus határait Európától, amennyire csak lehet s amin túl a bolsevikiek támadó ereje Európával szemben már magán a távolságon megtörik). 2. A nyugati partvidék valamely pontja, ahonnan közvetlenül Németországot tudnák veszélyeztetni. 3. A megnevezett Franciaország valamely pontja a Földközi-tenger felől, ami által feltudnák lobbantani Franciaországban a polgárháború tüzet, szövetségesül vehetnék maguk mellé a turbulens elemeket s magát a felfordulást és ha egyebet nem érnének el, de megbontanák a Pétani és Laval baráti frontját, amit szorgosan építenek Németország felé. 4. Észak- vagy Nyugat-Afrika, ahonnan ugyancsak Franciaország belső egységének megbontását, esetleg de Gaulle frontjának kiszélesítését tudnák elérni és siker esetén háthámadnák a tengely afrikai állásait. 5. A Közelkelet ahonnan a visz-

Mély fájdalommal jelentjük, hogy drága feleségem, édesanyánk

Vajda Sámuelné
szül. Brichia Hilda

Hosszú nehéz szenvedés után 59 éves korában elhunyt

Temetése szept. 6-án d. e. 10 órakor lesz az izz. temető cinterméből. Minden külön értesítés helyett 265.

Az összes szegedi iskolákban használatos tankönyvek

már most előjegyezhetők a most kezdődő iskolai tanévre. A Minisztérium által tankönyvadásra kijelölt könyvkereskedésünk már most rendelkezésre áll nb. vevőinknek. Kérjük igen tisztelt vevőinket, hogy a tankönyvek beszerzéséről idejében gondoskodni sziveskedjék.

Katolikus Népszövetség
Szent Imre Társulata
könyv- és papírkereskedés, Szeged, Széchenyi tér 3 sz. Telefon 30-33. sz.